

Spännande kopplingar mellan Stockholm, Los Angeles och Karleby

Mellersta Österbottens kammarorkester under ledning av Malin Broman har gjort ett förträffligt album. BILD: ULLA NIKULA

SKIVRECENSION Mats
Liljeroos PREMIUM

23.2.2022 11:15

Mellersta Österbottens kammarorkesters konstnärliga ledare Malin Broman har för sin första skiva med orkestern, Stockholm Diary, sammanställt ett program med åtskilliga spännande kopplingar verken emellan.

Klassiskt

Stockholm Diary. Mellersta Österbottens kammarorkester gör musik av Esa-Pekka Salonen, Sally Beamish, Arnold Schönberg och Igor Stravinsky. Musikalisk ledning, violin & altviolin: Malin Broman. (Alba)

En av hemligheterna med en lyckad programmering är att finna ett inre samband verken emellan, som först efter hand öppnar sig för lyssnaren och som inte nödvändigtvis behöver ha något med den tidsmässiga förankringen att göra. Det kan handla om estetiska, psykologiska eller kulturhistoriska samband, om kopplingar på idéplanet eller på mer subtila, underliggande plan.

Mellersta Österbottens
kammarorkesters konstnärliga
ledare Malin Broman, känd för sin
innovativa programplanering, har för
sin första skiva med
orkestern, Stockholm Diary,
sammanställt ett program med
åtskilliga spännande kopplingar
verken emellan. Som Broman
påpekar i sin introtext kunde skivan
likaväl vara benämnd LA Diary –
samtliga tonsättare har levt och
vistats i änglarnas stad.

Esa-Pekka
Salonens stråkorkesterverk *Stockholm
Diary* (2004), som här får sin
skivpremiär, hämtar dock sin
inspiration från en annan kontext. Vad
Salonen antecknat i sin dagbok blir
osagt, men efter inledningens barska
stråklarmonier får skeendena, på
typiskt salonenskt vis, successivt mer
luft under vingarna innan det hela
stillar sig till en bortdöende coda.

Intrikat stråkgrafik

Sally Beamish elegiska
soloaltviolinverk *Glanz* (2016),
tillägnad minnet av
tonsättarkollegan Peter Maxwell
Davies, hämtar åter sin inspiration
från Arnold Schönbergs *Verklärte
Nacht* och är, precis som Salonens
krävande soloviolinstycke *Lachen
Verlernt* (2002) – som i sin tur låtit sig
inspireras av Schönbergs *Pierrot
Lunaire – en chaconne*, eller
passacaglia om man så vill.

Trots att jag föredrar den intima originalversionen för stråksextett av Schönbergs magiska nattliga visioner finns det en mängd insikter på detaljplanet att glädja sig åt även här. MÖK-soundet är kanske inte världens mest raffinerade, vilket delvis är dess styrka, men här tecknar man inte desto mindre nog så läckra klanger även medelst mer finstilta grepp.

Lika känsligt som Bromans grepp stundom är i Verklärte Nacht, lika frejdigt gåpåraktigt skissar hon fram den intrikata stråkgrafiken i *Stravinskys Concerto in D* utan att för den skull förglömma styckets mer innerligt lyriska kvaliteter. Broman trivs lika bra med altviolinerna som violinen i sin hand och står för lika inlevelsefullt som tekniskt briljant musicerande i Salonens och Beamish solostycken. Samma kan förvisso sägas om hela ensemblens spel skivan igenom.

[Mats Liljeroos](#) Musikkritiker